

XII TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Ij 38:1.8-11)

Lugemine Hiiobi raamatust:

Issand vastas Hiiobile tormituules ja ütles: “Kes on see, kes pani mere väravate taha kinni, kui see esile murdes emaüsast väljus; kui ma katsin mere pilvedega ja panin pilkase pimeduse sellele mähkmeks? Kui ma seadsin sellele piirid – panin väravad ja riivid, ning ütlesin: Siitsaadik tohid sa tulla ja mitte kaugemale, siin vaibugu sinu uhked lained.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 107:23-24. 26-27. 28-29. 30-31. R:1a)

R: Täna Issandat, sest tema on hea.

Need, kes laevadega sõitsid merel,
et kaubelda suurteil vetel,
nägid Issanda vägevaid tegusid
ja tema imesid meresügavuses.

R:

Need, kes tõusid üles taeva poole
ja vajusid alla ürgvetesse,
nii et nende hing sulas õnnetuses,
nad taarusid nagu joobnud ja nende tarkus sai otsa.

R:

Aga oma kitsikuses hüüdsid nad Issandat
ja tema päästis nad nende ahastusest.
Ta muutis tormi pehmeks tuuleõhuks
ja vete lained jäid vakka.

R:

Ja nad said rõõmsaks, et lained jäid vakka
ja ta juhtis nad igatsetud sadamasse.
Täna nad Issandat tema helduse eest
ja tema imetegude eest inimlaste seas.

R:

(Teine lugemine 2Ko 5:14-17)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast korintlastele:

Vennad, Kristuse armastus sunnib meid, et me mõistaksime: kui üks on surnud kõigi eest, siis on kõik surnud. Aga tema on surnud kõikide eest, et need, kes elavad, ei elaks enam iseendale, vaid temale, kes ta nende eest on surnud ja üles tõusnud. Sellepärast ärge hinnakem enam kedagi surelike mõõtude järgi, ja kuigi me tundsim Kristust inimesena, ei tunne me teda enam nõnda. Niisiis, kui keegi on Kristuses, siis on ta uus loodu, sest vana on möödunud, ja vaata, uus on sündinud.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne Evangeeliumi Lk 7:16)

Halleluuja. Suur prohvet on tõusnud meie keskelt ja Jumal on külastanud oma rahvast. Halleluuja.

(Evangeelium Mk 4:35-41)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Kui päev oli õhtusse jõudnud, ütles Jeesus oma jüngritele: “Mingem järve teisele kaldale.” Ja kui nad rahval olid lasknud laiali minna, asusid nad paati, kus Jeesus juba istus. Nendega ühes läks teele veel teisigi paate. Siis aga tõusis tugev tormituul ja löi laineid üle paadiserva, nii et paat hakkas juba täis saama, aga tema magas paadi päras, pea pealusel.

Ja nemad äratasid ta üles ja ütlesid talle: “Õpetaja, kas Sa ei hooli sellest, et me läheme hukka?” Siis tõusis ta üles ja ütles järvele: “Ole vait ja vagusi.” Ja tuul vaibus ja järv jäi täiesti vaikseks. Aga tema ütles neile: “Miks te olete nii arad? Kas te ikka veel ei usu?” Kuid nemad olid täis kartust ning ütlesid üksteisele: “Kes ta siis on, et isegi tuul ja järv tema sõna kuulavad?”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kas Jumal hoolib sellest, et me läheme hukka? Ei tea... Aga kui me peaksimegi hukka minema, siis oleks vähemalt kuidagi lohutav teada, et tal on meist ikka natuke kahju...

Kurbus, enesehaletsus ja lein on inimpsüühika loomupärased viisid raskusi ületada – need on justkui vaimse immuunsüsteemi osad, sisemine draamamäng, mille kaudu inimene töötab läbi eluraskusi, pettumusi ja kaotusi. Kui parandada enam midagi ei saa, siis jääb vähemalt lohutus – lapselik ootus, et keegi hoolib, et juhtunul on viimaks ikkagi mõte; et keegi ütleks justkui pehme häälega: pole midagi, saame üle, läheb mööda! Siin elus enamasti saamegi üle, aga enesehaletsust ei tohi siiski patukahetsusega segi ajada.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Amsad õed ja vennad, inimeste õpetamiseks ja kasvatamiseks on mitmeid meetodeid – osa neist kalduvad piitsa, teine osa prääniku poole. Piitsa tüüpi kasvatuse ja õpetuse meetodid lähtuvad vajadusest valmistada inimest paratamatult elus ette tulevate raskuste ületamiseks. Sedatüüpi olukordades tuleb valida halvadest valikutest parim, ja siis käituda otsustavalt: protesti ja kaeblemise faasist tuleb võimalikult kiiresti üle saada. Kuid präänikuna mõjuvad momendid on sama olulised: kui inimene ülesande lahendab, peaks ta saama selle eest kiita, hea töö eest head palka ja vahel ka preemiat.

Missuguse õppetunni said jüngrid järvel, kui lained löid paati ja see hakkas täituma, Jeesus aga magas rahulikult ja oli lausa pahane, kui ta üles aeti. Apostlite pöördumine oma õpetaja poole reedab, et juba siis, ammu enne kui Peetrus ta messiaks tunnistas, pidasid nad oma sisimas teda kellekski enamaks kui inimeseks. “Õpetaja, kas sa ei hooli, et me läheme hukka!” ütlesid nad, mitte: “Õpetaja, kas sa ei karda ise ära uppuda?” Võibolla seletab see Jeesuse pahurat vastust: miks te olete nii arad, miks te mind ei usalda, kuigi peate mind prohvetiks või messiaks. Kas te tõesti arvate, et kui ma olen teid kord kutsunud oma jüngriteks, siis jätaksin ma teid niisamalihtsalt maha...? Nojah... tegelikult... ristil sures jättiski Jeesus ju oma jüngrid maha, ja taevasse minnes veel teinegi kord – aga iga kord tuli ta tagasi, esimest korda surnuist ülesõusnuna ja teine kord Püha Vaimuna nelipühil. Nii on ta jäänud meie juurde tänase päevani.

Armsad õed ja vennad, Jumal on ettearvamatu, ta jääb meid jätkuvalt üllatama. Aga meie põhihoiak peab säilitama usalduse tema vastu, et me oma kahtlustest võimalikult kiiresti toibuksime.

Religiooni olemus keskendubki paraku sellele, et maa peal piitsa kannatades saaks pärast surma meile osaks rohkem präänikut. Hirm vastutuse ees peab hoidma meid tagasi tegemast kurje tegusid; rõõm headest tegudest peab kutsuma meid üles uutele pingutustele, et meie elul oleks mõte. Ja kui peaksimegi kord seisma oma Jumala kohtu ees, siis saaksime öelda oma Jumalale vähemalt sedagi, et me ei lasknud temal uppuda ühes meiega. Aamen.